

Sygn. akt VIII U 66/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 września 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący – Sędzia S.O. Zofia Kubalska

Protokolant – sekretarz sądowy Ewelina Parol

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2015 roku w Lublinie

sprawy A. Ż.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do renty z tytułu choroby zawodowej na dalszy okres

na skutek odwołania A. Ż.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 11 grudnia 2013 roku znak (...)

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala A. Ż. prawo do renty na dalszy okres od 1 listopada 2013 roku do 31 grudnia 2015 roku w związku z częściową niezdolnością do pracy z tytułu choroby zawodowej.

Sygn. akt VIII U 66/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 grudnia 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił A. Ż. ustalenia prawa do renty z tytułu choroby zawodowej na dalszy okres z uwagi na fakt, iż wnioskodawca, na skutek orzeczenia Komisji Lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L., nie został uznany za osobę niezdolną do pracy (k. 165a.r.).

W odwołaniu od tej decyzji A. Ż. zakwestionował jej trafność powołując się na zły stan swojego zdrowia. Podniósł, iż od 1999r. rozpoznano u niego chorobę zawodową. Od tego czasu systematycznie leczy się i pozostaje pod kontrolą lekarską. Dodał, że lekarze informowali go, że stan jego zdrowia nie poprawia się i w związku z tym nie ma konieczności wykonywania żadnych dodatkowych badań ze względu na wysoki ich koszt. Wywiódł nadto, iż nie może znaleźć pracy, gdyż pracodawcy odmawiają zatrudnienia go. Wniósł o przywrócenie mu prawa do renty z tytułu choroby zawodowej (odwołanie k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumentację jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 3-3va.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:

A. Ż. urodził się w dniu (...)

Ma wykształcenie zasadnicze zawodowe, w zawodzie ślusarz. Przed ustaleniem prawa do renty pracował jako spawacz. Nie pozostaje w zatrudnieniu od 2000r. Jego dotychczasowa praca należała do kategorii prac z przewagą wysiłku

fizycznego, była wykonywanaw pełnym wymiarze czasu pracy, była pracą ciężką, samodzielną, wymagała sprawności obu rąk, dobrej ostrości wzroku i dobrego słuchu (wywiad zawodowy k. 159 a.r.).

Wnioskodawca po raz pierwszy uzyskał prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową na podstawie decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 1 sierpnia 2000r. Świadczenie zostało przyznane na okres od dnia 29 lutego 2000r. do dnia 28 stycznia 2001r. (decyzja k. 53 a.r.). Następnie uzyskał prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową od dnia 1 lutego 2001r. do dnia 28 stycznia 2005r. – na podstawie wyroku Sądu Okręgowego w Lublinie z dnia 20 października 2003r. (sygn. akt VIII U 2657/01) i wykonującej ten wyrok decyzji organu rentowego z dnia 30 grudnia 2003r. – k. 84 a.r.). Kolejnymi decyzjami organ rentowy ustalał mu prawo do świadczenia na dalsze okresy. Ostatnia decyzja przyznająca prawo do świadczenia rentowego została wydana w dniu 5 listopada 2010r. i na jej podstawie wnioskodawca uzyskał prawo do renty w związku z chorobą zawodową do dnia 31 października 2013r. (k. 146 a.r.).

W dniu 16 października 2013r. A. Ż. złożył wniosek o ustalenie prawa do świadczenia na dalszy okres. Badający go w dniu 5 listopada 2013r. Lekarz Orzecznik organu rentowego rozpoznał chorobą wibracyjną – postać naczyniowo – nerwową, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa oraz niedosłuch niewielkiego stopnia obustronny (dokumentacja orzecznicza) i stwierdził, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie k. 160 a.s.).

W dniu 28 listopada 2013r. na skutek zgłoszonego sprzeciwu Komisja Lekarska rozpoznała: chorobę wibracyjną, zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa z okresowym zespołem bólowym, niedosłuch obustronny, zaburzenia lipidowe i chorobę wrzodową w wywiadzie (dokumentacja orzecznicza) i stwierdziła, że skarżący nie jest niezdolny do pracy (orzeczenie k. 164 a.r.).

Powyższe orzeczenie stało się podstawą wydania zaskarżonej w przedmiotowej sprawie decyzji organu rentowego (decyzja k. 165a.r.).

W toku postępowania, celem ustalenia czy odwołujący się jest nadal niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową, a w szczególności czy niezdolność ta nadal trwa od dnia 1 listopada 2013r., jaki jest jej stopień oraz przewidywany czas trwania Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłych z zakresu neurologii, medycyny pracy i chirurgii naczyń (postanowienie k. 5-5v a.s.).

W opinii z dnia 24 lutego 2014r. biegli: chirurg naczyń dr M. C., neurolog – dr M. D. i lekarz medycyny pracy dr A. J. rozpoznali: chorobę wibracyjną – postać nerwowo – naczyniową i stwierdzili częściową niezdolność do pracy w związku z chorobą zawodową do dnia 31 grudnia 2015r.

Biegli wskazali, iż w trakcie zgodnego z wykształceniem zatrudnienia wnioskodawca używał narzędzi generujących drgania, takich jak: szlifierki, młotki pneumatyczne, nitownice, co doprowadziło do rozwinięcia się u niego postaci naczyniowo – rdzeniowej zespołu wibracyjnego. Podali, iż choroba ta została stwierdzona orzeczeniem z dnia 27 września 1999r. Lekarze specjaliści wskazali, że aktualnie odwołujący się skarża się na bóle i drętwienia obydwu kończyn górnych oraz że bóle i parestezje ulegają nasileniu w porze nocnej i po ekspozycji na zimno. Z tego powodu jest leczony lekami niesterydowo – przeciwzapalnymi oraz naczynio – aktywnymi. W ocenie biegłych, wskazane leki uśmierzają dolegliwości wnioskodawcy jedynie w niewielkim stopniu. Lekarze specjaliści zgodnie przyjęli, iż mimo upływu wielu lat od zaprzestania wykonywania przez skarżącego pracy w narażeniu na wibracje, nadal utrzymują się u niego objawy chorobowe, co potwierdziły badania –występują nieprawidłowe objawy naczyniowe i niewielkie osłabienie czucia obu rąk.

Taka sytuacja oznacza brak możliwości świadczenia przez A. Ż. pracy w narażeniu na zimno i wilgoć oraz przy obsłudze maszyn i urządzeń generujących wibracje, a zatem brak możliwości zatrudnienia go zgodnie z jego kwalifikacjami zawodowymi. Reasumując biegli orzekli, iż A. Ż. jest okresowo, częściowo niezdolny do pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami zawodowymi, częściowa niezdolność do pracy istnieje nieprzerwanie, istniała 1 listopada 2013r. i trwać będzie nadal do dnia 31 grudnia 2015r. (opinia k. 24 a.s.).

Do powyższej opinii organ rentowy złożył zastrzeżenia, wnosząc o zobowiązanie wnioskodawcy do przedłożenia dokumentacji medycznej z badań (...), badania czucia wibracji, kapilaroskopii czy termometrii – jeśli te badania zostały wykonane i znajdują się w Poradni Chorób Zawodowych (...) w L. oraz o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych sądowych (pismo procesowe k. 37-38 a.s.).

Po zgromadzeniu żądanej dokumentacji (k. 49-51 a.s.) Sąd Okręgowy dopuścił wnioskowany przez organ rentowy dowód z opinii uzupełniającej biegłych (postanowienie k. 52-53 a.s.).

Wydając opinię uzupełniającą (z dnia 25 marca 2015r.) biegli wskazali, iż w pełni podtrzymują wnioski zawarte w swojej opinii głównej. Stwierdzili, że przedłożone do akt sprawy na żądanie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych badania termometrii i progów czucia wibracji stanowczo potwierdzają utrzymywanie się objawów rozpoznanej choroby zawodowej, mimo długotrwałego braku ekspozycji zawodowej na wibracje. Lekarze specjaliści podkreślili, iż u skarżącego utrzymują się takie objawy jak: brak odnowy termicznej po próbie oziębieniowej, dodatnia próba uciskowa i dodatnia próba białej plamy, zwłaszcza znaczne zaburzenia w zakresie badania progów czucia wibracji. Biegli stwierdzili stanowczo, że nie istnieje leczenie przyczynowe wspomnianego schorzenia, zatem podejmowanie działań medycznych w stosunku do zespołu wibracyjnego nie ma znaczenia z punktu widzenia orzeczniczego. W cenie lekarzy specjalistów stopień nasilenia schorzenia wnioskodawcy uniemożliwia mu wykonywanie pracy zgodnie z kwalifikacjami zawodowymi, tzn. w narażeniu na drgania, jak również pracy narzędziami metalowymi, pracy w zmiennych warunkach pogodowych, w zimnie i wilgoci. Biegli podkreślili, że stan zdrowia A. Ż. nie uległ jakiegokolwiek poprawie, zaś jego schorzenie jest schorzeniem przewlekłym, co oznacza, iż skarżący jest nadal częściowo niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową - zgodnie z opinią główną (opinia k. 57 a.s.).

Do powyższej opinii strony nie zgłosiły zastrzeżeń, zaś Sąd uznał, iż uzyskał od biegłych wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego i prawidłowego orzekania w niniejszej sprawie (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 roku, II UKN 96/99).

W ocenie Sądu, wyżej przytoczone opinie biegłych specjalistów z zakresu neurologii, chirurgii naczyń i medycyny pracy były miarodajne i wystarczające do rozstrzygnięcia sprawy. Opinie te zostały opracowane przez lekarzy posiadających wysokie kwalifikacje zawodowe i doświadczenie z zakresu dolegliwości opisywanych u A. Ż.. Wskazać należy, że biegli dokonali wszechstronnej oceny stanu zdrowia ubezpieczonego i wydali opinie po przebadaniu go i po zapoznaniu się z treścią zgromadzonej dokumentacji medycznej, w tym, po dokonaniu analizy dodatkowej, żądanej przez organ rentowy dokumentacji leczenia. Opinie były jasne, pełne, pozbawione sprzeczności i udzielały precyzyjnych odpowiedzi na pytania Sądu.

Sąd Okręgowy obdarzył również wiarą dowody z dokumentów zgromadzonych w aktach organu rentowego i aktach niniejszego postępowania. Ich treść, forma oraz fakt sporządzenia przez uprawnione podmioty nie budziła wątpliwości Sądu oraz nie była kwestionowana przez strony.

Odwołanie wnioskodawcy jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Na podstawie przepisu art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 roku o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 167, poz. 1322 ze zm.) ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Zgodnie z art. 17 ust. 1 oraz art. 58 cytowanej ustawy przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (...), do ustalenia wysokości tych świadczeń, ich wypłaty oraz w innych sprawach nieuregulowanych w niniejszej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Stosownie do art. 17 ust. 2 ustawy świadczenia, o których mowa w ust. 1 przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową.

Zgodnie z art. 12 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2015r., poz. 748) niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przepis art. 13 cytowanej ustawy stanowi zaś, że przy ocenie stopnia i trwałości niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji a także możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Z kolei z przepisu art. 107 cytowanej ustawy wynika, iż prawo do świadczeń uzależnionych od niezdolności do pracy oraz wysokość tych świadczeń ulega zmianie, jeżeli w wyniku badania lekarskiego, przeprowadzonego na wniosek lub z urzędu, ustalono zmianę stopnia niezdolności do pracy, brak tej niezdolności lub jej ponowne powstanie.

W przedmiotowej sprawie sporne było czy wnioskodawca jest nadal niezdolny do pracy w związku z chorobą zawodową. Przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe dowiodło, iż niezdolność ta trwa nadal nieprzerwanie od daty ustania prawa do świadczenia i trwać będzie do dnia 31 grudnia 2015r. To zaś oznacza, iż zaskarżona decyzja organu rentowego była nieprawidłowa i podlegała zmianie.

Z tych względów i na mocy powołanych powyżej przepisów oraz na podstawie art. 477¹⁴ § 2kpc Sąd orzekł, jak w sentencji.